

Բռնեցիր զօրով ճորով, պագ մ'ամիր հազար նազերով,
Ան մեկ ցորեկուան պագը որ կ'արժէ հազար գիշերուան:

Կարմիր կապաւոր աղուոր, վար իջի գօտեկ մի կապեմ.
– Ես ոչ գիշուն տանողն եմ, ոչ աղուոր կուտան տար ու բեր:
– Մեկ աղուորին տասը գէշ ես կուտամ, աղուոր մ'ամ ու բեր:
Աղուորն արեգակ նըման, սար ու ձոր հաւսար կու ծագէ.
Ան գէշն ի գշկուր նըման, ախոռին պատերն է կողած:
Աղուոր մի գիշուն ծոցը կու թապլի, քունը չի տանիր.
Գիշուն տերն արեւ չունի, աղուորին գիշերն է ցորեկ.
Գէշը գիշերով երթա՛յ, աղուորին մագիկ չիխոռի:

Ելայ խալատ բան մ'արի, ան գիշուն պագիկ մ'ուզեցի.
Ան գէշն ալ ի նագն ելաւ, «Չեմ ի տար պագիկն աղուորուն»:
Քանի պագ մ'ամնելու կուլլիմ, չոր արմուկըն դեմ կու բերէ.
Չորնա՛յ ատ չոր արմուկըն, որ ատ պագիս դեմ չիբերես:
Աղուոր մը, ներսէն ի դուրս, «Ի՛նչ միւննէթ կ'անես ատ գիշուն,
Միւննէթն աղուորին արե՛, ան գիտէ խաթըն կտրիճին:

Ա՛յ իմ աննըման նըման, մարը չէ բերեր քեզ նըման.
Ո՛չ մարն է բերեր նըման, ո՛չ արեւն ու ո՛չ լուսընկան.
Բերեր է Մըսրայ իշխան, որ իջեր պաղչան պէկուման:

Կարմիր ու ճերմակ երես, մագդ երեսդ ի վար կու բերես.
Քանի պագնելու կ'անեմ, չոր արմուկդ ի դեմ կու բերես.
Չորնա՛յ ատ չոր բաջկիկըդ, որ այա ի դեմ չիբերես.
Մարդը սիրու տեր կ'անես, կու դառնաս «աղբար» կու կանչես.
Ատ հալդ ալ աղբար չ'իլլիր, սիրու տեր եմ, իս կու խաբես.
Օտար մարդն աղբար չ'իլլիր, դուն հոգիդ կըրակը կ'երես:

Կարմիր վարդ կանաչ թուփով, կանաչ թուփ կարմիր խնծորով,
Քանի՛ մընամ քեզ ապով, քանի՛ մ'երիմ կըրակով,